

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 219/2013-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. apríla 2013 predbežne prerokoval sťažnosť maloletej J. H., JUDr. V. H. a J. M., všetci trvale bytom M., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Michalovce v konaní vedenom pod sp. zn. 17 P 173/2011 a postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 8 CoP 334/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť maloletej J. H., JUDr. V. H. a J. M. odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. decembra 2012 doručená sťažnosť maloletej J. H., JUDr. V. H. a J. M. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) v konaní

vedenom pod sp. zn. 17 P 173/2011 a postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 CoP 334/2012.

2. Sťažovatelia sa domáhali aj ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, pričom uviedli, že: *„Obaja sme bez zamestnania. Sťažovateľ ja som evidovaný úradom práce v M. od 05. 05. 2009 na základe rozhodnutia úradu práce M. č. k. 2009/11504 z 18. 05. 2009. (...) Som občanom v hmotnej núdzi a poberám od štátu mesačne dávku vo výške 62,50.- €. (...) Sťažovateľka od 01. júla 2011 som práceneschopná a dočasná práceneschopnosť trvá. (...) Som občanom v hmotnej núdzi a poberala som od štátu dávku vo výške 129,29.- € za obdobie 01 až 04 a t. č. vo výške 97,19.- € za obdobie 05 až 12. (...)*

Nakoľko ústavnému súdu preukazujeme doručenými prílohami (originály potvrdení z úradu práce) svoje osobné, majetkové a zárobné pomery žiadame v prípade prijatia sťažnosti na konanie ustanoviť nám advokáta na zastupovanie.“

3. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplynulo najmä, že na základe *„spoločného návrhu rodičov podaný súdu dňa 21. 06. 2011“* sa začalo konanie *«o schválenie dohody rodičov o striedavej starostlivosti k mal. dcére J. H.(...)»*

- *veci bola pridelená sp. zn. 17P/173/2011 a pripadla na konanie a rozhodnutie sudkyňi JUDr. M. C.,*

- *zákonná sudkyňa namietala svoju zaujatosť. Krajský súd Košice sudkyňu z konania nevyklúčil uznesením sp. zn. 11NcC/27/2011-17 z 01. 08. 2011,*

- *okresný súd Michalovce uznesením z 27. 09. 2011 ustanovil mal. J. za opatrovníka Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny M.,*

- *matka mal. J. podala súdu dňa 02. 09. 2011 návrh na zverenie dcéry do osobnej starostlivosti, veci bola pridelená sp. zn. 2P/219/2011 a pripadla na konanie a rozhodnutie sudkyňi JUDr. M. C.,*

- *matka mal. J. písomne doručeným podaním súdu 05. 10. 2011 späťvzala svoj návrh a žiadala toto konanie zastaviť,*

- *Okresný súd Michalovce uznesením sp. zn. 2P/219/2011 z 20. 12. 2011 spája vec 2P/219/2011 s vecou 17P/173/2011 na spoločné konanie pod sp. zn. 17P/173/2011,*

- krajský súd uznesením sp. zn. 8CoP/51/2012-43 zo 06. 03. 2012 zamietol odvolanie otca o ustanovení kolízneho opatrovníka mal. J., potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa (poukázal na ust. § 90 ods. 4, písm. a) zákon č. 305/2005 Z. z. v plat. znení),

- úrad práce M. podal súdu dňa 23. 03. 2012 návrh na nariadenie predbežného opatrenia na umiestnenie mal. J.-dieťa sťažovateľov do detského domova,

- veci bola pridelovaná opakovane iná spisová značka: 3PPOm/18/2012, ev. 1PP/99/2012, ev.17P/99/2012, napokon vec pripadla na konanie a rozhodnutie sudkyňi JUDr. M. C.

Návrh úradu práce na predbežné opatrenie z 23. 3. 2012 uvádza, že dieťa bolo do detského domova umiestnené na výkon rozhodnutia súdu príslušníkmi Obvod. oddelenia PZ M. (1. strana návrhu) ako aj skutočnosť, že o zverenie mal. J. do náhradnej rodinnej starostlivosti neprejavil nikto z blízkych príbuzných. (...)

- Okresný súd Michalovce uznesením sp. zn. 17P/99/2012 z 26. 03. 2012 ustanovil mal. J. za opatrovníka Mgr. J. D., pracovníčku úradu práce, soc. vecí a rodiny M.,

- žiadosť sťažovateľov-rodíčov mal. J. doručená úradu práce dňa 27. 03. 2012 o navrátenie mal. J. domov,

- okresný súd Michalovce právoplatným uznesením z 26. 03. 2012 sp. zn. 17P/99/2012-9 rozhodol o umiestnení mal. J. H. dočasne do starostlivosti D. R.,

- sťažovateľ podal som súdu dňa 02. 04. 2012 proti rozhodnutiu súdu odvolanie(...) krajskému súdu v Košiciach.

Rozhodnutiu súdu o mal. J. predchádzala návšteva 2 pracovníkov u nás doma dňa 19. 03. 2010 (S. a S.), ktorí prišli do bytu sťažovateľov v opitom stave. Návšteva odmietla opustiť byt sťažovateľov a vyústila zo strany pracovníka úradu (S.) do fyzického útoku voči sťažovateľke za prítomnosti dieťaťa - mal. J.

- krajský súd sa opakovane zaoberal opakovanou námietkou zaujatosti zákonnej sudkyne JUDr. M. C. a rozhodol uznesením sp. zn. 3NcC/19/2012-64 zo 17. 05. 2012 o vrátení veci ako bezdôvodne predloženej (na opakované oznámenia tých istých skutočností súd neprihliadne, ak už o nich nadriadený súd rozhodol, v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá),

- sťažnosť doručená sťažovateľom súdu dňa 01. 06. 2012 na prieskumy v konaní súdu prvého stupňa(...)

- Okresný súd Michalovce vykonal dňa 06. 07. 2012 vo veci 17P/173/2011 pojednávanie a rozhodol vec tak, že (okrem iného) zastavil konanie o nariadenie ústavnej starostlivosti o mal. J.,

- proti rozsudku súdu zo 06. 07. 2012 podal krajskému súdu dňa 24. 07. 2012 odvolanie úrad práce v M.,

- sťažovatelia podali súdu dňa 02. 08. 2012 k odvolaniu úradu práce M. vyjadrenia a podali v nich návrhy na rozhodnutie odvolacím súdom(...)

- sťažovateľ odoslal som súdu písomné podania z 18. 10. 2012, 14. 11. 2012 (opakovaná Žiadosť o navrátenie mal. J. k biologickej rodine) (...) z 03. 12. 2012 spolu s napísaným vyjadrením dieťaťa-mal. J. v D., citujem vyjadrenie: „Chcem byť doma“(...). Podania sú návrhmi na dokazovanie v odvolacom konaní. Odpoveď, ani predvolanie som neobdržal.

- sťažovateľ odoslal som 20. 11. 2012 predsedovi krajského súdu Košice sťažnosť na prietahy v odvolacom konaní vo veci 17P/173/2011 okresného súdu Michalovce. Odpoveď, predvolanie, resp. rozhodnutie odvolacieho súdu som neobdržal. (...)

Ak ústavný súd vyššie uvádzané skutočnosti o porušovaní ústavného práva dieťaťa a rodičov a o prietahoch v konaní a rozhodovaní súdmi nebude považovať za dostačujúce, sťažovatelia navrhujeme požiadať o spis Okresného súdu Michalovce sp. zn. 17P/173/2011 odvolací súd v Košiciach, kde sa toho času nachádza, aby mohlo byť vykonané dokazovanie týmto spisom.

(...) Pravidelne navštevujeme d. a vidíme ako naše dieťa citovo trpí túžbou za svojimi rodičmi! Súdne konania a rozhodovania súdov sú našou citovou ujmou. Prietahy odvolacieho konania sú iba citovým vydieraním nášho dieťaťa a nás samotných. Pravdepodobne nás nútia k niečomu (okolnosti uvádzané úradom), nevieme k čomu, čo považujeme od začiatku za skutkovo a právne irelevantné! Sú to iba snahy rozbíjať náš vzťah, biologickú rodinu dieťaťa. Vždy sa vzorne o dcéru J. staráme. Má vybudovaný zásluhou našej výchovy, svojou obľúbenosťou a ústretovosťou u príbuzných, známych aj u cudzích ľudí pekné vzťahy. Je inteligentná a rozumná. Vec našej dcéry J. je výsledok nie slepej spravodlivosti, ale slepej nenávisti a pomsty!

(...) Ten istý orgán súdnej moci neakceptuje nález ústavného súdu. Odmieta právo biologickej rodiny na svoje dieťa a právo dieťaťa na svoju rodinu. Nesleduje meritórne

rozhodovanie v rozumnom čase. Odvolací súd o návrhu na predbežné opatrenie na umiestnenie mal. J. do detského domova o odvolaní sťažovateľa rozhodol za dobu jeden a pol mesiaca. O odvolaní úradu práce (od 24. 07. 2012) nečinnosť odvolacieho súdu trvá už piaty mesiac. V predchádzajúcich rozhodnutiach zastával odvolací súd právny názor, že záujem dieťaťa je prvoradý. Ministerstvo spravodlivosti SR mediálne uisťuje verejnosť, že súdy rozhodujú veci maloletých detí urýchlene do dvoch mesiacov.

Zložitosť tejto veci je vyvolaná úradom práce a rozhodovacou činnosťou súdov. Dôkazová povinnosť v konaní absentuje. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu právo zaručené podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa môže realizovať len prostredníctvom takého konania súdov, ktoré smeruje k odstráneniu právnej neistoty. Priznanie ústavného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zakladá povinnosť súdu i sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto ústavné právo objektívne realizovalo (II. ÚS 26/95 č. 7/95).

Sťažovatelia žiadame ústavný súd, aby našej dcére mal. J. a jej rodičom priznal primerané finančné zadosťučinenie podľa ust. § 127 ústavy, pretože v konaní a rozhodovaní súdov ochrana práv nie je rýchlá a účinná v súlade s ust. § 6 O. s. p. a stále pretrváva stav právnej neistoty, vytvorený konaniami súdov. Súdy arbitrárne interpretujú a aplikujú zákon a nález ústavného súdu ÚS 14/05 na daný prípad nášho dieťaťa v rozpore s praxou súdov. Starostlivosť o deti a ich výchovu je právom rodičov a deti majú právo na rodičovskú výchovu a starostlivosť (čl. 41 ods. 4 prvá veta ústavy, resp. čl. 32 ods. 4 prvá veta Listiny). Finančné zadosťučinenie požadujeme pre dcéru mal. J. v sume 16 597.- €, ale aj pre nás sťažovateľov - rodičov dieťaťa, rovnako po 16 597.- €, a takéto zadosťučinenie vzhľadom na (fiktívnu) zložitosť veci považujeme za primerané.

Navrhujeme, aby vec ústavný súd rozhodol takto(...):

1) Základné právo dieťaťa mal. J. H., t. č. v D. R. na prerokovanie jej veci bez zbytočných prieťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy a v zmysle Nálezu ústavného súdu ÚS 14/2005 v konaní Okresného súdu Michalovce sp. zn. 17P/173/2011 konaním a odvolacím rozhodovaním súdov bolo porušené.

2) Ústavný súd prikazuje Krajskému súdu v Košiciach, aby v odvolacom konaní konal a rozhodoval bez prieťahov a tak, aby rešpektoval práva mal. dieťaťa J. H. na jej biologickú rodinu.

3) *Ústavný súd priznáva podľa čl. 127 ods. 3 ústavy mal. dieťaťu J. H. finančné zadosťučinenie vo výške 16 597.-€ a sťažovateľom rodičom mal. dieťaťa každému rovnako vo výške 16 597.- €, t. j. spolu 49 791.- €.*».

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

5. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 117/05, I. ÚS 225/05).

6. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 P 173/2011 a postupom krajského súdu – podľa zistenia ústavného súdu – v konaní vedenom pod sp. zn. 8 CoP 334/2012.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

7. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02).

Zo samotnej sťažnosti sťažovateľov vyplýva, že napadnuté konanie vedené pod sp. zn. 17 P 173/2011 bolo na okresnom súde skončené 6. júla 2012, pretože „Okresný súd Michalovce vykonal dňa 06. 07. 2012 vo veci 17P/173/2011 pojednávanie a rozhodol vec tak, že (okrem iného) zastavil konanie o nariadenie ústavnej starostlivosti o mal. J.“.

Sťažovatelia sa napriek tomu na ústavný súd obrátili so svojou sťažnosťou až podaním z 12. decembra 2012, t. j. v čase, keď porušenie označeného základného práva na súde, ktorý sťažovatelia tiež označili za účastníka konania, už netrvalo a konanie o ich sťažnosti pred ústavným súdom nebolo spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (mutatis mutandis I. ÚS 6/03).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, a pretože sťažovatelia sa v predmetnej veci domáhali ochrany svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v čase, keď v označenom konaní pred okresným súdom namietané porušenie práva už netrvalo, a teda bola odstránená ich právna neistota, pripadalo do úvahy odmietnutie predmetnej ústavnej sťažnosti vo vzťahu k okresnému súdu pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

7.1 Okrem uvedeného podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity svojej právomoci podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde v danej veci skúmal, či sú splnené podmienky na konanie pred ním. V nadväznosti na to ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou vyžaduje, aby v prípadoch sťažností podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, v ktorých je namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v konaní pred všeobecným súdom, sťažovateľ preukázal aj využitie právneho prostriedku, na uplatnenie ktorého má právo podľa § 17 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej správe súdov“) v spojení s § 6 zákona č. 335/1991 Zb. o súdoch a sudcoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch a sudcoch“), t. j. podanie sťažnosti na prietahy v konaní predsedovi prvostupňového súdu.

Ústavný súd už viackrát rozhodol (m. m. I. ÚS 34/98, I. ÚS 16/99, I. ÚS 21/99), že účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na prietahy v konaní je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám odstránil protiprávny stav zapríčinený porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Preto ústavný súd o sťažnosti, ktorou je namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, koná iba za predpokladu, ak sťažovateľ preukáže, že využil označené právne prostriedky podľa zákona o štátnej správe súdov v spojení so zákonom o súdoch a sudcoch, alebo ak sa preukáže, že sťažovateľ túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Podľa názoru ústavného súdu sa podanie sťažnosti na prietahy v konaní podľa § 17 ods. 1 zákona o štátnej správe súdov v spojení s § 6 zákona o súdoch a sudcoch naďalej, aj po nadobudnutí účinnosti nového čl. 127 ústavy, zásadne považuje za účinný prostriedok ochrany takých základných práv, ktoré súvisia so základným právom na súdnu ochranu, ako aj so základným právom na konanie bez zbytočných prietahov (napr. IV. ÚS 153/03). Účinnosť takého právneho prostriedku ochrany pred zbytočnými prietahmi v súdnom konaní potvrdzuje aj znenie zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý vo viacerých ustanoveniach zdôrazňuje povinnosť sudcu konať bez zbytočných prietahov a ustanovuje za také prietahy aj disciplinárnu zodpovednosť [§ 2 ods. 2, § 30 ods. 4, § 52 ods. 1, § 116 ods. 1 písm. b) a § 118 ods. 1 citovaného zákona].

Keďže zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu vyplýva, že sťažovatelia sťažnosť na prietahy v konaní predsedovi okresného súdu nepodali a ani netvrdia, že ju nepodali z dôvodov hodných osobitného zreteľa, a existenciu takýchto dôvodov nemožno vyvodiť ani z obsahu ich sťažnosti (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde), ústavný súd opierajúc sa o svoju stabilnú judikatúru (napr. IV. ÚS 44/03, II. ÚS 7/04, II. ÚS 107/04) dospel k záveru, že vzhľadom na okolnosti prípadu niet dôvodu predpokladať, že by využitie sťažnosti podľa § 17 a nasl. zákona o štátnej správe súdov (s účinnosťou od 1. apríla 2005 podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení

neskorších predpisov) neumožnilo účinnú ochranu základného práva sťažovateľov priznaného im podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a preto bolo potrebné ich sťažnosť smerujúcu voči okresnému súdu odmietnuť aj z dôvodu neprípustnosti.

8. Pokiaľ sťažovatelia namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 8 CoP 334/2012, ústavný súd konštatuje, že napadnuté odvolacie konanie sa začalo 13. augusta 2012. Sťažovatelia vo svojej sťažnosti uvádzajú, že *„nečinnosť odvolacieho súdu trvá už piaty mesiac“*.

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02). Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach judikoval, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01). Postup krajského súdu v danej veci sa v napadnutom konaní zjavne nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd s ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou uvádza, že neprichádza do úvahy, aby ústavný súd mohol postup krajského súdu v označenom konaní po prípadnom prijatí návrhu (sťažnosti) na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie základného práva sťažovateľov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, a preto sťažnosť sťažovateľov v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Ústavný súd nad rámec uvádza, že pokiaľ by v budúcnosti v postupe všeobecného súdu dochádzalo k prieťahom v konaní, sťažovateľom nič nebráni v tom, aby opätovne podali sťažnosť pre porušenie základných práv a slobôd podľa čl. 127 ústavy.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. apríla 2013